

ofre nævneværdigt paa Kastellet for at bruge det til Kaserne i en Aarrække. Venstres Ordfører vil altsaa fortælle os, at Kastellets Kaserne rum skal bevares, som de nu er. Med denne Erklæring skal Sagen glide gennem Rigsdagen, men jeg er overbevist om, at naar først Militærautoriteterne føler sig i sikker Besiddelse af Kastellet, vil Millioner rulle til Nybygninger og Ombygninger. Det vil jo være en Fornærmelse mod de allerhøjeste Kredse, at deres Livvagt ikke bor smukt og godt. For øvrigt skal jeg indrømme, at som privat Fæstning er Kastellet udmærket. Det ligger i Amalienborg Kvarteret og har ganske tæt Forbindelse baade med Sundet og med Jernbanelinier, der blandt andet fører til Ingeniørkasernen. Kastellet er bygget af Danmarks første Enevoldskonge, Frederik den Tredie. Det var hans store Værk, efter at Enevælden var indført. Jeg har tidligere her i Salen omtalt, at den daværende svenske Gesandt Duval fortæller, at Borgerstandens og Gejstlighedens Deputation i Marts 1662 flere Gange havde Audiens hos Kong Frederik den Tredie for at formaa ham til at opgive Kastellets Opførelse. Første Gang nøjedes de med Bønner, men anden Gang kom de med indstændige Forestillinger, idet de udlod sig med, at hans Majestæt havde set Prøver nok paa deres Trofasthed, saa han havde ikke Brug for noget Kastel for sin kongelige Persons Sikkerhed. Gesandten tilføjer, at saa misfornøjede var Københavns Borgere i 1662 med Kastellets Opførelse, at ansætte københavnske Borgere talte om at flytte til Malmø og give sig under den svenske Krone, ligesom danske Adelsmænd søgte Ansættelse i den svenske Hær; ja, Gemytterne var saa ophidsede over, at Kastellet blev bygget, at Duval troede paa Muligheden af en Opstand, saa snart Jægerne var takket af. Det er Carl Bruuns Skildring af den Rolle, Kastellet har spillet i politisk Henseende. Skildringen findes i hans Værk om København, 2det Bind, Side 676. Siden 1662 har vi gennemgaaet et 200-aarigt Enevælde, og den Borgerstand og Gejstlighed, vi nu har, sender ikke Deputationer til Kongen for at bede ham forhindre, at Livgarden lægges ud i Kastellet. Nej, de har tværtimod oprettet noget, som de kalder Kongens Livjægerkorps. Dette Korps skal formodentlig ogsaa flyttes fra Kasernen ved Frederiksholms Kanal ud til Kastellet.

Socialdemokratiet modsætter sig paa det bestemteste, at Kastellet gøres til en Lejr for Livgarden og for Livjægerne. Vi

gør det ikke alene, fordi det er et Skridt i folkefjendtlig og reaktionær Retning, men ogsaa fordi der derved tilføjes Nationalmuseet stor Skade. Nationalmuseet og Folkemuseet indeholder Værdier, som er uerstattelige ikke alene for os, men for hele Menneskeheden. Derom er alle enige. Man er ogsaa enig om, at Prinsens Palæ, som huser Nationalmuseet, er meget brandfarligt, og at Folkemuseet, som har til Huse i Panoptikonbygningen i en Lejlighed ovenover et Biografteater, ogsaa er udsat for Brandfare. Hertil kommer, at begge Samlinger mangler Plads. Værdifulde Sager maa opmagasineres paa Lofter og i Kældre, og Museets Embedsmænd ved ikke, hvor de skal anbringe nye Oldtidsfund eller Gaver. I over 40 Aar har disse Forhold bestaaet, allerede i 1884—85 forelagdes for Rigsdagen et Lovforslag om nye Museumsbygninger. 1891 fremsattes et nyt Lovforslag, men Sagen rykkede ikke sin Løsning nærmere. Man havde ikke Penge, blev der sagt.

I Løbet af disse 40 Aar er der anvendt over 100 Mill. Kr. til den Fæstning, som nu rives ned. For at imødekomme Ønsker fra Hoffets Side er der anvendt 28 Mill. Kr. paa Genopførelsen af Christiansborg, og nu vil Hoffet ikke en Gang bo her. Der skal være spildt andre 100 Millioner paa Landbrugsministerens Kornordning og Trafikministerens Kulordning. Men til nye Bygninger til Nationalmuseet har der ingen Penge været, og Forsvarsministeren har allerede forberedt os paa, at der heller ingen Penge bliver denne Gang. I sin Tale her i Salen den 9. November siger han bl. a.: „Jeg advarer . . . imod, at man stadig stiller Krav til Statskassen paa alle Omraader i en Tid, da vi netop skulde forsøge stadig at komme ned med Udgifterne. Disse Krav hører vi paa alle mulige Omraader. Jeg griber i Flæng. Naar der f. Eks. er Tale om Museer, ser vi, hvorledes Rammerne sprænges Gang efter Gang, og hvorledes vi staaer overfor det ene nye Byggeforetagende efter det andet. Vi maa komme dertil, at vi siger, at der er Grænser for, hvad vi kan, enten der er Tale om Museer eller andet“. Den højtærede Forsvarsminister ser det ene nye Byggeforetagende efter det andet, men der er ikke ofret en Øre til Nybygninger til Museet i 40 Aar, og det til Trods for, at Statsministeren, den nuværende Regerings Leder, i Tankerne ser Landets Nationalmuseum forgaa i Flamme; han er klar over, at den Bygning er saa udsat for Brandfare, at der er nær Mulighed for, at